

1. ΜΙΑ ΙΟΓΕΝΗΣ ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/03/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 31/03/2020

Σελίδα: 13

Innews ΑΕ - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

Μία ιογενής πνευμονία

Γ Ν Ω Μ Η

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Τον Αύγουστο του 1981 ο Ζήσιμος Λορεντζάτος (1915-2004) ενώ παραθέριζε αμέριμνος στην Κεφαλονιά, αρρώστησε και υποχρεώθηκε να επιστρέψει στην Αθήνα. Η τελική διάγνωση ήταν ιογενής πνευμονία. Νοσηλεύθηκε από τις 18 έως τις 24 του μηνός στο «Σωτηρία» που σήμερα είναι ένα από τα νοσοκομεία αναφοράς για τον κορωνοϊό. Τη μικρή και άγνωστη αυτή λεπτομέρεια τη γνωρίζουμε χάρη στο ανέκδοτο χειρόγραφο του που εξέδωσε το **ΜΙΕΤ** το 2016 με αυτόν ακριβώς τον τίτλο: «Ιογενής πνευμονία».

Το αξιοπερίεργο στην όλη υπόθεση δεν είναι η σύντομη ασθένεια του Λορεντζάτου αλλά η ημερομηνία εκδήλωσής της, καταμεσής του Αυγούστου. Και σίγουρα ο διακεκριμένος ποιητής, κριτικός, μεταφρα-

στής και δοκιμογράφος δεν ήταν ο μοναδικός που ταλαιπωρήθηκε καλοκαιριάτικα στην ιστορία της ανθρωπότητας με ιώσεις ή άλλες σοβαρότερες παθήσεις του αναπνευστικού συστήματος. Αυτός είναι και ο λόγος που πολλοί σοβαροί επιστήμονες της Ιατρικής, αντιμετωπίζουν με σκεπτικισμό την ιδέα ότι το ελληνικό καλοκαίρι αρκεί από μόνο του για να μας απαλλάξει από την τρομακτική σκιά της νέας επιδημίας, που ήδη έχει καταστρέψει την κατά τεκμήριο πιο όμορφη εποχή του χρόνου.

Αξίζει όμως να αναζητήσετε το μικρό αυτό βιβλιαράκι (μεταγραφή:

Σοφία Μπόρα, Σημειώσεις – Υστερόγραφο: Σταύρος Ζουμπουλάκης) γιατί ένας ασυνήθιστα εξομολογητικός Λορεντζάτος αφηγείται την περιπέτειά του σε πρώτο ενικό. Σε ένα από τα πιο απολαυστικά αποσπάσματα διαβάζουμε για το πώς ο συγγραφέας μιλάει για το λησμονημένο δώρο της υγείας: «Μέσα σε μια αδικαιολόγητη σιγουριά, κυβερνημένοι από το νόμο της αδράνειας, δεν προσέχομε εκεί που παίζουμε στην ακρογιαλιά το πανέμορφο μαρμαρένιο κεφάλι της υγείας – όπως την οραματίστηκε ο Σκόπας – μισοσκεπασμένο από τους άμμους, απαραίτητο – στη μυθολογία των

αρχαίων μια προσωποποίηση χωρίς κανένα ιδιαίτερο μύθο και ανακατωμένη μαζί με όλους τους άλλους στην ακολουθία του Ασκληπιού. Έτσι την μπερδεύουμε ολότελα και τη κάνουμε ανάμεσα στους άλλους».

Αλλά το σημείο όπου ο αναγνώστης αναγνωρίζει πραγματικά κάτι βαθιά δικό του είναι όταν ο Λορεντζάτος μοιράζεται την πανανθρώπινη εμπειρία της μοναξιάς του αρρώστου: «Το αίσθημα της γενικής σωματικής κακουχίας που δοκίμαζε από τον εξακολουθητικό πυρετό τον έκανε να νιώθει τόσο παραμερισμένος μέσα στον κόσμο, τόσο απόλυτα ορφανεμένος από όλους και από όλα». Γι' αυτούς τους αρρώστους δίνεται σήμερα η μάχη. Κι όταν η φύση της αρρώστιας επιβάλλει την απόλυτη μοναξιά η αξία της μάχης γίνεται διπλή και τριπλή.